

Sygn. akt III CSK 182/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko S. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 24 października 2014 r., sygn. akt VII Ga 186/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 28 maja 2014 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 50 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2012 r. tytułem wyrównania szkody spowodowanej niewykonaniem przez pozwanego umowy, która łączyła strony.

W skardze kasacyjnej pozwany powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia zasad ustalania szkody w postaci nieuzyskanych korzyści, w tym działań podejmowanych przez poszkodowanego po wystąpieniu zdarzenia szkodzącego, a polegających na zastępczym uzyskaniu korzyści.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być spełnione jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przyczyn wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest objęte kognicją Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r.,

II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie podał na czym polega istotność i nowość problematyki określania istnienia i wysokości szkody obejmującej niemożność osiągnięcia korzyści w przyszłości. Wyartykułowane w uzasadnieniu wniosku powątpiewania z jednej strony osadzone są w okolicznościach sprawy, której dotyczy skarga, a z drugiej dotyczą kwestii nie mających znaczenia w tej sprawie. Nie ma argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie, zwłaszcza gdy powołane racje nie spełniają wymagań przewidzianych dla powołanej przyczyny.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, która Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.